

מ"ת 37237/05/14 - מדינת ישראל נגד תמיר סואעד

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 37237-05-14 מדינת ישראל נ' סואעד(עציר)

בפני	כב' השופטת פנינה לוקיץ'
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	תמיר סואעד (עציר)

החלטה

בפני בקשת המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים בת.פ. 37266-05-14 אשר בו הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו, ב-5 אישומים נפרדים, עבירות של סחיטה באיומים (4 אישומים) ועבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע וגניבה (אישום מס' 3).

המשיב כופר בקיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישומים, וכן טוען להעדרה של עילת מעצר.

פירוט האישומים

כמפורט בחלק הכללי של כתב האישום, המשיב יחד עם בת זוגתו ושני ילדיה, הינם בעלים של חברת שמירה הקרויה "מוקד בן שמירה" (להלן: "חברת השמירה"), המנוהלת על ידי המשיב ומשרדיה מצויים בכתובת מגורי המשפחה ברחוב בלפור 17, נהריה.

ב-3 מתוך 5 האישומים שבכתב האישום, נטען כי במהלך חודש 4/14 פנה המשיב לבעלי עסקים והציע להם שרותי שמירה מחברת השמירה, וזאת תחת שרותי השמירה שסופקו להם ע"י חברות שמירה אחרות. באישומים אלו נטען כי המשיב איים על בעלי העסקים בעל פה ובהתנהגות בפגיעה שלא כדין ברכושם ופרנסתם, בכוונה להפחידם ולהניעם לשכור את שירותי חברת השמירה.

באישום 1 כוון האיום כלפי הבעלים של חברת אולניק (להלן: "אולניק") שפעלה באתר עבודות ביחיעם.

באישום 2 כוון האיום כלפי עבדאללה דחבור (להלן: "דחבור") המשמש כמנהל אתר עבודות עפר בעכו.

באישום 5 כוון האיום כלפי נדים אבו חסאן שהוא מנהל תפעול של אתר בניה במעלות.

המשותף ל-3 אישומים אלה (שיקראו בהמשך, לשם הנוחות: "אישומי הסחיטה במנוי 068"), לצורך המשך הדיון בפני הינו כי האיום כלפי אותם בעלי עסקים, נעשה בכל אחד מהאישומים בשיחת טלפון שבוצעה ממנוי שהופיע על צג הטלפון של המאויימים כמספר 052-9991560 כאשר קולו של הדובר עוות ע"י חיוג * 25 (להלן: "השיחות המאיימות") - ראה לענין זה סעיפים 5 לאישומים 1 ו-2 וסעיף 4 לאישום 5.

יצוין כבר עתה כי אין מחלוקת בין הצדדים שהמשיב אכן פנה לאותם בעלי עסקים והציע להם את שירותי חברת השמירה בשיחות אחרות שאינן מאיימות בפני עצמן, והמחלוקת מרוכזת סביב הראיות הקושרות, לכאורה, את המשיב לאותן שיחות מאיימות, ולכך אשוב בהמשך.

אישום מס' 3 בו מיוחסות למשיב עבירות של קבלת נכסים שהושגו בפשע וגניבה, נוגע למעורבות בין המשיב לבין מר חנא אבו עוקסא (להלן: "חנא") שהינו בעלים של חברה המבצעת עבודות ביוב ותשתית באתר אבירים ובאתר שבי ציון.

במועד כלשהו בחודש 3/14 נגנבו מאתר אבירים (בו היתה מוצבת שמירה פרטית מטעם אבו עוקסא) חלקים של טרקטור השייך לאבו עוקסא הנ"ל. יום לאחר הגניבה קיבל חנא טלפון מאדם בלתי מזוהה שהציע לו להחזיר לו את החלקים שנגנבו תמורת 50,000 ש"ח. חנא סרב לכך.

בחלוף יום נוסף התקשר אליו שוב אדם לא מזוהה אשר לאחר דין ודברים נאות להחזיר את החלקים תמורת תשלום הסך של 30,000 ₪ ובאותה שיחה נאמר לו כי עליו לפנות ל"בדואי שיש לו חברת שמירה בנהריה". בעקבות זאת, ועל רקע היכרות קודמת ממנה הבין חנא כי מדובר במשיב, פנה חנא למשיב, אשר ידע במה מדובר והשניים תאמו להפגש באתר אבירים. ממקום המפגש הוביל המשיב את חנא למקום סמוך בחורשה, שם אכן נמצאו חלקי הטרקטור, ובעקבות החזרתם שילם חנא למשיב סך של 30,000 ₪.

בעקבות ארוע זה, ובשל חששו של חנא כי יתבצעו גניבות נוספות באתריו, הוא שכר, החל מסוף חודש 3/14 את שירותי חברת השמירה לשמור על אתר אבירים.

בנוסף לכך כולל האישום התיחסות לארוע נוסף בו, בשעת ליל, נטל המשיב, יחד עם אחרים, ללא רשות חנא, סולר השייך לאבו עוקסא שהיה מצוי באתר אבירים עליו שמרה חברת השמירה, כשהוא מתכוון לשלול את הסולר שלילת קבע מבעליו.

אישום מס' 4 בו מיוחסת למשיב שיחה מאיימת שבוצעה כלפי אדם בשם עלי שעיבי (להלן: "עלי"), ששימש כשומר באתר הרכבת ג'באלי בדיר אל אסד, ביום 6.10.13, ואשר בה הורה לעלי לצאת מהאתר עד הערב שאם לא כן המשיב יוציא לעלי את הפלטינות מהרגליים.

הראיות ביחס לאישומים

אומר כבר בפתח הדברים כי מדובר בתיק מורכב ובו ראיות רבות המאוגדות במספר קלסרים, שחלק ניכר מהן הינן ראיות טכניות שמקורן בנתוני תקשורת שנאספו באמצעות צווים, וכי אין בכונתי במסגרת החלטה זו לפרט את מלוא הראיות שנאספו, אלא להתמקד אך ורק באלו המהותיות השנויות במחלוקת של ממש בין הצדדים.

אוסף עוד כי לאחר עיון במלוא החומר שבקלסרים מרובים אלו, אני סבורה כי טענות הסניגור (אשר נטענו מבלי שזה עיין במלוא חומר החקירה) יכולות להיות מכוונות לכל היותר לעוצמתן של הראיות לכאורה ולא לעצם קיומן.

בנוגע לאישומי הסחיטה ממנוי 068

לא יכולה להיות מחלוקת שביחס לאישומי הסחיטה במנוי 068 המפורטים לעיל, הראיות הינן נסיבתיות, שכן המאויימים בכל אחד מהמקרים לא הצליחו לזהות את קולו של המאיים (אם כי אין מחלוקת כי מדובר קול של גבר), ושלושתם מסרו כי השיחה המאיימת הגיעה מטלפון שהופיע על צג המכשיר שלהם שמספרו: 052-9991560 להלן: "מספר 560".

הראיות ביחס לאישומים אלו מבוססות על צירוף רב של ראיות שאפרט את עיקריהן:

א. בקלסר של תיק פל"א 177147/14 קיים מסמך שסומן "יא" שהוא מענה של חב' סלקום לצו שניתן על ידי ביהמ"ש ובו נרשם כי ממנוי 068 חוייג למס' המנוי של אולניק ושל דחבור ביום 21.4.14 בשעות התואמות את הודעותיהם של אלו, באמצעות שירות *25.

למסמך זה מצורף תדפיס ובו מצויין כי בשעה 21:26 (מועד השיחה המאיימת לאולניק) בוצעה שיחה ממנוי 068, כאשר בשורה מתחת מצויין כ" direction number מספר 560.

ממסמך זה, עולה לכאורה כי למרות שעל הצגים הופיע מספר 560, השיחה בפועל בוצעה, באמצעות *25 ממנוי 068.

אסייג דברים אלו בכך שהמסמך איננו מפרט בדיוק את המשמעות של הרישום בטבלה, ולא מצאתי מזכר או רישום המסביר זאת (גם לא במחקרי התקשורת שמצאתי בתיק) ויתכן שיהא צורך במתן הסבר על ידי מי מעדי התביעה לענין זה, אולם בשלב זה, של בחינת הראיות לכאורה, די במסמך זה כדי ליצור את הקשר הנדרש כדי להצביע על כך שהשיחות המאיימות אכן נעשו ממנוי 068.

ב. הקישור של מנוי 068 למשיב נעשה באמצעות מספר ראיות, אשר העיקרית ביניהן הינה הודעתו של דחבור כי המשיב (אותו הכיר קודם לכן) התקשר אליו ממספר זה יומיים לאחר קבלת השיחה המאיימת, ומספר דקות לאחר שיחה בין פקידת חברת השמירה לבין דחבור (ראה הודעת דחבור מיום 24.4.14 בעמ' 2 שורות 19-39, ובעיקר שורה 30).

ג. בנוסף, מנוי 068 מקושר לכרטיס סים שנמצא ברכב המזדה שנשכר לצרכי חברת השמירה, ואשר על פי העדויות נעשה בו שימוש על ידי המשיב, אשתו ובנה, ניקולא אבו סארי (להלן: "הבן").

אמנם נכון כי לא הוצגה ראיה הקושרת באופן חד-משמעי את כרטיס הסיים דווקא למשיב (שכן אין מדובר במספר מנוי שהצליחו לקבל לגביו פרטי בעלות), אולם העובדה שזה נמצא ברכב המשמש את חברת השמירה, שזוהה על ידי עדים רבים שעדויותיהם נגבו בתיק, כרכב המשמש אותו בעיקר, יחד עם עדותו של דחבור, בהחלט יוצרות את הקשר הנדרש, לשלב זה של בחינת הראיות לכאורה.

טענת הסניגור כי באותה מידה ניתן לייחס את השיחות המאיימות לבן (שגם לגביו קיימות ראיות כי עושה שימוש ברכב ולפיכך כרטיס הסיים והשיחות המאיימות יכולים להיות מיוחסים לו) יכולה היתה להתקבל כטענה שיש בה להחליש את הראיות משמעותית, אלא שבמקרה זה אינני סבורה שהדבר כך, שכן בתיק קיימות ראיות למכביר המצביעות, נסיבתית, על כך שביצוע השיחות המאיימות נעשה על ידי המשיב ולא הבן.

את התימוכין העיקריים לכך אני מוצאת בעובדה שהמשיב הוא "הרוח החיה" בפעילות חברת השמירה, וברור לחלוטין מעיון בהודעות בני המשפחה והעדים, שכך הם פני הדברים, למרות שהחברה נרשמה על שם כריסטינה אבו סארי, בת אשתו. יתירה מכך, את כל שיחות השכנוע (הלגיטימיות, יש לומר) לבעלי העסקים ביצע המשיב, והוא היחיד שידע מי הם אותם בעלי עסקים שיש צורך "לאיים" עליהם כדי שיעברו לעבוד עם חברת השמירה. השתלשלות הענינים כפי שמתוארת בהודעות המתלוננים השונים, מעידה על הקשר הברור בין שיחות השכנוע לבין אותן שיחות מאיימות, ועל כך שהשיחות המאיימות לא "נפלו מהשמיים כרעם ביום בהיר", ודי בכל אלו כדי להוות נימוק מספק מדוע אין באפשרות שהועלתה על ידי הסניגור כי הבן ביצע את השיחות המאיימות כדי לכרסם בצורה משמעותית בראיות שבתיק.

משהסרתי מעל דרכי טענתו העיקרית של הסניגור ביחס להעד ראיות לכאורה הקושרות בין המשיב לבין השיחות המאיימות, נותר להתייחס לטענה שהועלתה ביחס לאישום מס' 2 לפיה המשיב טען בחקירתו כי לא היה בקשר עם דחבור אלא עם אחיו. טענה זו נסתרת על פניה מהודעותיו של דחבור, וממילא מדובר בעדות מול עדות שדין משקל כל אחת מהן להתברר בהליך העיקרי. אומר רק בזהירות הראויה כי אני סבורה שיש ראיות למכביר המחזקות את עדותו של דחבור.

הטענה, החוזרת אף היא ביחס לחלק מהאישומים, כי לא בוצע עימות בין המשיב לבין המתלוננים, כמו בענין דחבור וחנא, אין בה לטעמי, במקרה זה כדי להשליך על עוצמת הראיות.

ראשית, עפ"י חומר הראיות בוצע עימות בין המשיב לבין דחבור (ראה הודעה 13-ב מיום 13.5.14 בעמ' 3) והטענה כי זה לא בוצע "כנדרש" דינה להתברר במסגרת התיק העיקרי.

שנית, אין כל חובה על המאשימה לבצע עימות כזה, ומקום שהיא סבורה שיש בידיה ראיות המחזקות גרסת צד אחד, אין באי קיום העימות כדי להחליש ראיות אלו. אוסיף ואומר כי דווקא מקום בו מדובר בעבירות של סחיטה באיומים, הסברי

המתלוננים בדבר אי רצונם לקיים עימות כזה, הינו סביר ביותר ואין מקום לנסות ולחייבם לעורכו, בודאי שלא במקרהו של חנא לאור גילו ומצבו הבריאותי.

מכל אלו אני מסיקה כי לגבי שלושת האישומים 1, 2 ו-5 אכן קיימות ראיות לכאורה, חרף העובדה כי מדובר בראיות נסיבתיות.

ביחס לאישום מס' 3

אישום זה, ככל שהוא נוגע לעבירה לפי סעיף 411 לחוק העונשין, נסמך בעיקרו על עדויות חנא ובני משפחתו, וכן על המסמכים המעידים על העברת התשלום בסך של 30,000 ₪ לידי המשיב מיד לאחר שחלקי הטרקטור הוחזרו לחנא, באמצעות המשיב, כמתואר לעיל.

טענת המשיב כי סכומי הכסף הנטענים (שהוא כופר בגובהם) הועברו בתמורה למתן שירותי שמירה שנתן לחנא באתר בשבי ציון (שאין מחלוקת כי חברת השמירה מבצעת שם שירותי שמירה גם קודם לארוע נשוא אישום מס' 3), הינה בשלב זה טענה בעלמא הטעונה הוכחה.

יתירה מכך, מהודעתו של חנא עולה ברורות כי החליט לאחר ארוע זה לשכור את שירותי חברת השמירה גם באתר אבירים, וכי הוא ממשיך להעסיקה באתר כתוצאה מחששו מפני נזק נוסף שיגרם לרכושו אם לא יעשה כן, הם התשובה לתהיות שהעלה הסניגור בענין זה. הדברים עולים ברורות מהודעתו של חנא (ראה עמ' 7-8 להודעת חנא (מוצג 17 בקלסר העדויות) ונתמכת בהודעות בניו.

באשר לחלק באישום הנוגע לגניבת הסולר, הוא נסמך על קבצי וידאו שהורדו ממכשירי טלפון ניידים שנתפסו בבית המשיב, ויש בהם די כדי להוות ראיות לכאורה, עפ"י דוחות הצפיה שבתיק וההודעות שנגבו מהמשיב (13-D בקלסר העדויות), מהבן (12-B בקלסר העדויות) ומטופאן ספדי (38 בקלסר העדויות), כדי לקשור את המשיב לגניבת הדלק בארוע אחד בו זוהה בבירור בקובץ הוידאו כשהוא, יחד עם אחרים, שואב סולר ממיכלים השייכים לחברת אבו עוקסא.

ביחס לאישום מס' 4

לגבי אישום זה הראיות לכאורה כנגד המשיב הינן למעשה ההודעות שנגבו מעלי, המתיחסות לארוע בו היה איום כלפי עלי אשר בוצע על ידי המשיב, אשר זוהה בקולו על ידי עלי. ההודעה של עלי נתמכת בנתוני תקשורת המתעדים את קיום השיחה, אך אין ראיה תומכת באשר לתוכן השיחה.

די בכך להוות ראיות לכאורה בשלב זה, אם כי מסכימה אני שלא ראיות בעלות עוצמה רבה, כאשר משקל הראיות ועוצמתן תיבחן על ידי המותב שידון בתיק.

הטענה כי מדובר בתלונה ישנה שלא ברור מה מצאה כעת המבקשת להגיש כתב אישום בגינה אין בה דבר לטעמי. אך

ברור שבמסגרת חקירת האירועים השונים נשוא כתב האישום, הרחיבה המשטרה את חקירותיה וביצעה פעולות הנוגעות גם לתלונה זו. העובדה כי מדובר בארוע נפרד לכאורה ומנותק משאר האירועים שהתרחשו בחודשים האחרונים, אין בה כדי להביא לקביעה כי הראיות לגביה אינן קיימות, ואין בעובדה כי המבקשת לא מצאה להגיש כתב אישום נפרד בגינו, אולם מצאה לנכון לצרפו לכתב אישום המתאר מסכת של איומים, כדי לקבוע כי מדובר באישום שאין לגביו ראיות לכאורה.

סיכום לענין הראיות לכאורה

בניגוד לטענות הסניגור בפני, קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המשיב לכל האישומים נשוא כתב האישום. גם באם יש מקום לומר שלגבי חלק מהאישומים (ולא העיקריים שהם בעיני דווקא אלו המתיחסים ל-3 אישומי הסחיטה באיומים) אין מדובר בראיות מוצקות שניתן כבר עתה לומר ללא היסוס שהן מבססות מעבר לכל ספק סביר את האישומים (דבר שכמובן אינו נדרש בשלב זה כפי שהותוו בפסיקה מזה ימים ימימה, בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133,146 (1996)), הרי שמדובר בראיות בעוצמה גבוהה למדי, אשר לטעמי מבססות במידה הנדרשת בשלב ראשוני זה את האישומים כולם, ואף את הרקע הכללי של כתב האישום, שכלל לא ברורה לי התרעומת שהפגין הסניגור כלפי אופן ניסוחו.

קיומה של עילת מעצר

משעברנו את בחינת הראיות לכאורה, אני סבורה, בניגוד מוחלט לטיעוני הסניגור, כי העבירות המיוחסות למשיב מצביעות על קיומה של מסוכנות, הן ספציפית למתלוננים והן כללית לציבור כולו.

אין מדובר כלל בעבירות רכוש כטענת הסניגור (למעט האישום מס' 3 בחלקו) שכן עבירה של סחיטה באיומים איננה עבירת רכוש אלא עבירה שמטרתה הברורה הינה להניע אנשים שונים לפעול בהתאם לרצונו של המאיים תוך מטרה ברורה להשיג מטרה שאינה כשרה. גם באם נאמר כי האיומים היו בעיקרם לפגיעה ברכוש (למעט אישום מס' 5), אין בכך להפוך את עבירות הסחיטה באיומים לעבירות רכוש.

עבירת האיומים בסחיטה הינה עבירה שיש בה איום של ממש על שלום הציבור וכבר הורנו בית המשפט העליון כי המדיניות המשפטית הנוהגת היא שלא לשחרר נאשמים לחלופת מעצר כאשר קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירה של סחיטה באיומים (בש"פ 10290/08 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (16.12.2008) וכן 4211/09 **עליה נ' מדינת ישראל** (24.5.09)).

ברי כי יש להביא בחשבון, בהבדל מהמקרים אליהם התייחסה פסיקת בית המשפט העליון הנ"ל, את העובדה שבמקרה שבפני מדובר במשיב חסר עבר פלילי רלבנטי (קיים אישום יחיד וישן יחסית בעבירת בניה ללא היתר) אלא שעובדה זו רק מביאה להקלה מסויימת ברמת המסוכנות, אך בודאי שאין לתת לה משקל כה רב מקום בו כתב האישום מייחס מסכת של אירועים בהם נעשתה סחיטה באיומים, מסכת המצביעה על שיטת פעולה מתוחכמת למדי יש לומר, מצידו של המשיב, אשר גם באם אין ראייה למימוש איזה מהאיומים בהם נקט כלפי המתלוננים, לא ניתן להמעיט בחומרת

מעבר לשאלת המסוכנות קיים גם חשש של ממש לשיבוש הליכי משפט, ודי באם אחזור ואפנה להודעתו של חנא, על מנת להצביע על קיומו של חשש זה, וזאת מעבר לעובדה הברורה כי עבירות מסוג זה טבוע בהן, מטבען, חשש לשיבוש הליכי משפט, שכן זו מהותה של העבירה עצמה: הנסיון להשפיע על אדם לבצע את רצונך בדרך של איום. מתוך הנחה שהמשיב אכן נקט בדרך פעולה זו בעבר, מה ימנע ממנו לעשות כן בעתיד? (ראה בש"פ 7415/03 **מדינת ישראל נ' אבו מוך**, פ"ד נד(6) 77 (2003)).

לאור מכלול הנסיבות בתיק, מצד אחד, קיומן של ראיות לכאורה (שאולי, ובזהירות, יש מקום לקבוע חולשה מסויימת בהן ביחס לאישום מס' 5) ומצד שני מסוכנות וחשש לשיבוש הליכי חקירה ברורים על פניהם, ומצד שלישי העדר העבר הפלילי ועברו של המשיב בתרומה למדינה בהתאם לתעודות ההוקרה שהוצגו בפני, אני סבורה כי במקרה זה יש להפנות את המשיב לקבלת תסקיר ממעצר משירות המבחן, אשר יבחן באם במכלול הנסיבות, לרבות בחינת החלופה המוצעת ומרחקה ממקום ביצוע העבירות, יש כדי לאיין את המסוכנות ואת החשש לשיבוש הליכי המשפט.

במקרה זה, דווקא לאור העדר עבר פלילי וקיומו של עבר של תרומה למדינה, עליו בוודאי גאוות המשיב, אך מנגד לאור חומרת העבירות המעידות על דפוסים עברייניים חרף העדר עבר פלילי, וכן לאור הפסיקה של בית המשפט העליון אשר בעקרון שלל אפשרות של חלופת מעצר בעבירות סחיטה באיומים, אני סבורה כי אין מקום להורות על חלופת מעצר רק על סמך התרשמות בית המשפט מהמפקחים המוצעים. אני מוצאת שיש מקום לבקש תסקיר אשר ממנו ניתן יהא ללמוד יותר על המשיב, דפוסי חשיבתו ופעולתו, הגורמים שהביאוהו לפעול בצורה מסוימת, על מנת שניתן יהא לבחון, בהתחשב בהמלצת שירות המבחן, באם אכן במקרה זה, על מכלול נסיבותיו, ניתן לאיין את המסוכנות והחשש לשיבוש בחלופת מעצר.

אשר על כן אני מורה על קבלת תסקיר כאמור. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן.

אני קובעת דיון בפני ליום **22.6.14 בשעה 13:00**. כאשר עד למועד זה יוגש בפני תסקיר שירות המבחן.

המשיב ישאר במעצר עד להחלטה אחרת.

תעודות ההוקרה שהוגשו במהלך הדיון בפני סומנו כמס/1 (4 עמודים) ויסקו לתיק.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ד, 25 מאי 2014, בהעדר הצדדים.